

der nogen, der tør bibringe Folket Troen paa, at den duer? Ja, de sagkyndige mener jo ikke, den duer; der skal ganske vist være een sagkyndig, der har sagt god for den, og det er der jo rimeligvis ogsaa, men det er jo ikke meget at bygge paa. Alle andre er enige om, at den intet duer, men at den er Pokkers dyr. Det kan blive endnu dyrere for Landet, om man faar Lov til at lulle Folk ind i Bevidstheden om, at vi har et forholdsvist effektivt Forsvar herhjemme, og det kan i givet Tilfælde foranledige det, som det konservative Parti er bange for, at vort Forslag skal foranledige: at Krigens Ulykker drages ind over vort Land.

Hvad det foreslaaede Vagtkorps og Statsmarinen angaar, er det vor faste Tro, at det er tilstrækkeligt til politimæssigt Værn mod Urolighed og Beskyttelse af vore Kyster. Nu er det pudsigt i denne Forbindelse at se udtalt Frygt for, at dette Korps skal kunne benyttes til at terrorisere Befolkningen. Det pudsige ligger i de Sider, Frygten udtales fra. Den udtales betegnende nok fra de Konservatives og Kommunisternes Side. Man ser atter her et Bevis for Rigtigheden af den gamle Talemaade, at Modsætningerne mødes. For begge Parters Vedkommende er det formodentlig Udtryk for Erkendelsen af, at det er fra en af de Sider, at Urolighederne kan komme. Det er Frygten for egne Rygstykker. Men Faren er nu ikke til Stede. Et saadant Korps vil ikke kunne bruges til at terrorisere nogen med, for det vil altid være i den lovligt siddende Regerings Haand at anvende Korpset, og ligeoverfor Urostiftere af enhver Art — det være sig Konservative eller Kommunist — har jeg ikke noget imod, at Krabasken anvendes og anvendes eftertrykkeligt, og det er naturligvis altid enhver Regerings Sag at sørge for Ro og Orden i Landet. Jeg tænker, at Statsministeren, som jo faar disse Korps under sig, med lige stor Glæde vil svinge Pisen over Urostiftere, hvad enten de befinder sig i det yderste Højre eller i det yderste Venstre.

For øvrigt har man ikke altid i det konservative Folkeparti været saa bange for Korps, der kunde antages at ville terrorisere Befolkningen. Jeg behøver saaledes blot at minde om det saligt — forhaabentlig saligt — hensøvede Gendarmerikorps. Da var man ikke saa bange. Da var det Venstre, der var bange, og det var for Resten ogsaa Venstre, der fik Kløene den Gang adskillige Steder. Da fandt man det saare naturligt at oprette et Korps til Be-

skyttelse for et Mindretal i Landet, for en Mindretalsregering, som ganske med Urette frygtede for, at den med Vaaben i Haand kunde blive jaget væk. Ja, der var noget Tilløb til Riffelrumlerier ude i Landet, men dem kan man vist le ad, de var sikkert ikke saa alvorligt ment, der var sikkert ingen Fare. Men den Gang havde man ikke Frygt, Efterkommerne af Datidens Konservative er mere frygtagtige. Jeg vil gerne sige om de private Korps, at med disse Lovforslags Vedtagelse forsvinder disse Korps, og jeg ser med Glæde den sidste Livjæger forsvinde ud i det yderste Mørke, hvor han som Livjæger hører hjemme. For hvad skal de Korps tjene til? Hvis voksne Mennesker vil lege, kan de jo finde en mere fredelig Maade at lege paa end at omgaa Skydevaaben, dem kan de komme til Skade ved, og de kan ogsaa komme til at gøre Skade paa andre. Det forekommer mig, at der skulde være mere fredelige Metoder for at øve Leg i Mark og Skov, og det har forbavset mig at se, at disse morsomme Korps virkelig anvendes; i Forbindelse med Hæren laver man Manøvrer og leger Krig, lader sig fotografere rundt i Bladene under sine Øvelser med indbiltede Fjender, rigtig paa krigsmæssig Maner. Hvad er Hensigten dermed? Ja, disse Korps kunde eventuelt ogsaa terrorisere andre. De vilde rimeligvis ikke terrorisere de Konservative, de vilde vel snarest rette deres Vaaben mod Socialdemokraterne. Men dem er vi ikke bange for, selv om de skulde vedblive at bestaa, for her under Krigen var det pudsigt at se, at der skete det ejendommelige og morsomme for adskillige af disse Korps, at de fik Afgang blandt Medlemmerne, for da var der Udsigt til, at det skulde blive til Alvor, at der ikke skulde leges mere, og saa var der adskillige Medlemmer, der fandt, at nu var det bedst at salvere sig, og det var klogt af dem, for man skal ikke udsætte sig for Fare, naar det er unødvendigt. Nej, disse Korps maa væk, og det vil de ogsaa komme, naar disse Lovforslag, hvad jeg anser for ganske givet, om kortere eller længere Tid vedtages.

Hvad de to sidste Forslag og deres Enkeltheder angaar, hører de jo til dem, der kan forhandles om i et Udvalg. Det er muligt, at der kan rettes paa dem, de kan maaske gøres endnu mere anvendelige, og vi er altid tilgængelige for Forhandling paa dette Punkt.

Fra adskillige Sider, navnlig vist fra Dele af Pressen, er der blevet skrevet en Del om, hvad man i Udlandet siger til vort Afrustningsforslag. Nu vil jeg gerne